



## ГОЛОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

---

11/10-491

24.02.2017

Генеральному прокурору України

**ЛУЦЕНКУ Ю.В.**

Шановний Юрію Віталійовичу!

Надсилаємо адресований Вам депутатський запит народного депутата України Супруненка О. І., оголошений на засіданні Верховної Ради України 24 лютого 2017 року, для розгляду і надання відповіді автору запиту і Верховній Раді України у встановлений чинним законодавством 15-денний термін.

**Додаток:** депутатський запит на 4 арк. у 1 прим.

З повагою

**А. ПАРУБІЙ**



## НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ УКРАЇНИ

01008, м. Київ, вул. Грушевського, 5 тел. (044) 255-35-34

---

Вих. С – 414/1085

від 08 лютого 2017 року

**Генеральному прокурору України**

**Луценку Ю.В.**

### ДЕПУТАТСЬКИЙ ЗАПИТ

*щодо неналежного розслідування Генеральною прокуратурою України  
злочинів, вчинених проти учасників Революції Гідності*

Змушений звернути увагу на неналежну організацію розслідування слідчими Генеральної прокуратури України злочинів, вчинених проти учасників Революції Гідності у грудні 2013 - лютому 2014 роках.

Голосуючи за вашу кандидатуру на посаду Генерального прокурора України, я глибоко сподівався, що, очоливши зазначене відомство, ви зможете організувати роботу прокуратури для належного розкриття злочинів, що відбулися під час Революції Гідності. На жаль, аналіз ходу розслідування та притягнення винних до відповідальності свідчить про зворотнє.

Керуючись положеннями законодавства, що визначають обсяг парламентського контролю, звертаю вашу увагу на відсутність належних результатів у розкритті зокрема злочинів, що розпочалися 22 січня 2014 року та тривали до завершення Революції Гідності.

Так, 22 січня у пік загострення подій на вул. Грушевського, Кабінет міністрів України під головуванням Азарова прийняв постанови №13 та №14, якими було внесено зміни до Правил застосування спеціальних засобів при охороні громадського порядку. Відповідні акти Кабміну є по суті «постановами з катування», оскільки передбачали застосування до мирних

громадян водометів при температурі, нижчій за 0 °С, і спеціальних засобів летальної дії. Від цих спецзасобів, як свідчить інформація в ЗМІ, ушкодження отримали понад 3 тис. громадян.

Незаконність зазначених постанов була встановлена постановою окружного адміністративного суду міста Києва від 2 квітня 2014 року по справі №826/910/14

З того часу пройшло три роки, проте суспільству так і не відомо: кого з посадових осіб, які були причетні до прийняття та реалізації цих постанов, було притягнуто до відповідальності.

У короткій інформації, що розміщена на офіційному веб-порталі Генеральної прокуратури України зазначається:

*« 28.04.2015 до Печерського районного суду міста Києва спрямовано обвинувальний акт у кримінальному провадженні № від 12.11.2014 за підозрою колишнього заступника Міністра внутрішніх справ України Л. у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 3 ст. 365, ч. 5 ст. 27, ч. 5 ст. 191 КК України, який спільно з іншими службовими особами МВС України, перевищуючи свої службові повноваження, організував незаконне постачання спеціальних засобів посиленої дії, виробництва Російської Федерації, для їх використання під час силового розгону протестувальників у місті Києві у період 18-20 лютого 2014 року».*

Проте, своєю ухвалою судова колегія Печерського районного суду під головуванням Карабаня В.М. повернула зазначений обвинувальний акт прокуратурі (справа №757/1580/15-к). Як слідує з ухвали суду: «В обвинувальному акті не викладені всі фактичні обставини, які обвинувачення вважає встановленими, і які повинні бути вказані для розкриття правильної кваліфікації даного злочинного діяння за відповідною нормою кримінального закону. Не зазначено час та місце вчинення підозрюваним кримінальних правопорушень. Обвинувальний акт не містить посилання на мотив і мету вчинення злочинів підозрюваним, що є обов'язковою обставиною, яка підлягає доказуванню у кримінальному провадженні відповідно до вимог ст.91 КПК України.

*Не викладені в обвинувальному акті і фактичні обставини про те, на чию користь було вчинено розтрату. Не зазначено хто конкретно отримав вигоду, яку та яким способом, як розпорядився розтраченими коштами, що є обов'язковою ознакою об'єктивної сторони вчинення злочину, передбаченого ст. 191 КК України. Крім цього, ч. 4 ст. 291 КПК України містить імперативну вказівку на перелік додатків до обвинувального акту, одним з яких є розписка підозрюваного про отримання копії цивільного позову, якщо він був пред'явлений під час досудового розслідування. Відповідно до тексту обвинувального акту цивільний позов у кримінальному провадженні пред'явлено 07.11.2014 року, тобто під час досудового розслідування. Між тим, до направленої на адресу суду обвинувального акту не долучено розписки підозрюваного про отримання копії цивільного позову, що є порушенням вимог ст. 291 КПК України».*

Вищезазначені порушення вимог КПК України, що були зафіксовані в ухвалі Печерського районного суду міста Києва, були спростовані Апеляційним судом міста Києва (ухвала від 10 листопада 2015 року).

Рішенням апеляційної інстанції ухвалу, постановлену колегією суддів Печерського районного суду під головуванням Карабаня В.М., скасовано та призначено новий розгляд у суді першої інстанції, зі стадії підготовчого судового засідання.

Ухвала, постановлена колегією судді під головуванням Карабаня В.М., є незаконною, що визнав апеляційний суд, і є не чим іншим як затягуванням розгляду справи та створенням можливостей для уникнення від кримінальної відповідальності підозрюваного.

Незважаючи на те, що обвинувальний акт скеровано до суду наприкінці 2014 року, вирок по справі не ухвалено.

Також дивує факт, що обвинувальний акт скеровано лише щодо однієї особи, проте як відомо, безпосередню участь у прийнятті відповідних постанов та їх реалізації брала значна кількість осіб. Як свідчить інформація Генеральної прокуратури України – обвинувальних актів по цій справі щодо

інших учасників (окрім тих, що переховуються на території Росії) до суду не направлялися.

Враховуючи викладене, керуючись приписами ст. ст. 6, 11, 15, 17 Закону України «Про статус народного депутата України», прошу надати вичерпні відповіді:

1. Чому Генеральною прокуратурою України, зі спливом трьох років, не вручено підозри та не скеровано до суду обвинувальні акти всім особам, що були причетні до ухвалення незаконних постанов Кабміну №13 та №14 від 22 січня 2014 року, внаслідок реалізації яких тисячі учасників Революції Гідності отримали травми різного ступеня тяжкості?
2. Які заходи вживаються Генеральною прокуратурою України для притягнення до кримінальної відповідальності осіб, що були причетні до ухвалення незаконних постанов Кабміну №13 та №14 від 22 січня 2014 року?
3. Чи було здійснено аналіз змісту листа Генеральної прокуратури України № 04-39вих-14 від 18.02.14 р., що був скерований до Кабінету міністрів України, яким по суті погоджено прокуратурою ухвалення незаконних постанов? Які заходи з притягнення до відповідальності були вжиті до посадових осіб Генеральної прокуратури України, що підписали та подали до Уряду цей лист?
4. Чи було здійснено аналіз ухвали судової колегії Печерського районного суду під головуванням Карабаня В.М. від 20.08.2015р. (справа №757/1580/15-к) на предмет постановлення завідомо неправосудної ухвали?

Принагідно зазначу, що питання неналежного розслідування злочинів, вчинених проти учасників Революції Гідності у грудні 2013-лютому 2014 роках планую порушити перед профільним комітетом Верховної Ради України.

Про результати розгляду депутатського запиту прошу повідомити мене у відповідності до вимог Закону України «Про статус народного депутата України».

**Народний депутат України**



**О.І. Супруненко**

(посв. №414)